

Waanzin

Waanzin

Mel Wallis de Vries

the house of books

Copyright tekst © 2009 Mel Wallis de Vries

Copyright © 2009 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vormgeving omslag

marliesvisser.nl

Foto omslag

Studio Marlies Visser met dank aan Romy

Foto auteur

Mariska Budding

Zetwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2614 7

NUR 284/285

D/2009/8899/99

www.melwallisdevries.nl

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn allerliefste mama

Hoofdstuk 1

Amber

Wat is er gebeurd? Waarom lig ik in het donker op de koude grond van onze garage? En waarom doet mijn hoofd zo'n pijn? Het is een doffe, bonzende pijn net boven mijn rechteroog. Ik weet nog dat ik naar een of andere Nederlandse politierie aan het kijken was. En opeens, boem, hoorde ik een keiharde knal uit de bijkeuken komen, gevolgd door het gerinkel van glasscherven. Ik zat recht overeind op de bank. Mijn eerste gedachte was: verdorie, wat heeft Joep nu weer kapotgemaakt?

Ik ben opgestaan en naar de bijkeuken gelopen, terwijl ik ondertussen steeds riep: 'Joep, kom hier!' Maar die rotkat liet zich niet zien. In de bijkeuken deed ik het licht aan. Ik verwachtte een chaos te vinden van kapotgevallen wijnflessen en omvergelopen bloempotten, maar alles leek normaal. Zou Joep de scherven soms hebben opgegeten? Ik haalde mijn schouders op. Ach, wat maakte het mij ook uit. Ik hoefde de troep tenminste niet op te ruimen.

Ik wilde net naar de huiskamer teruggaan, toen ik zag dat de deur naar de garage op een kier stond. Hadden mijn ouders deze deur niet goed dichtgetrokken? Normaal gesproken valt de deur automatisch in het slot. Misschien was het slot

kapot? Ik liep erheen en duwde stevig tegen de deurklink. De deur veerde een klein stukje terug. Er zat iets klem tussen de deur en de deurpost aan de kant van de garage. Misschien was Joep de garage in geglipt, en had hij daar iets omgegooid? Jakkas, daar ging mijn rustige avondje op de bank zonder ouders. Balend stapte ik de drempel naar de garage over.

Vanaf dat moment herinner ik me eigenlijk niks meer. Ben ik soms met mijn hoofd ergens tegenaan gelopen en bewusteloos geraakt? Dat is nog niet eens zo'n gekke verklaring. De garage staat en hangt vol met spullen van mijn vader. Een houten roeiboot, tuingereedschap, verblikken, een roestige motorfiets. Peddels, een racefiets, kampeerspullen, een oude badkuip, je kan het zo gek niet bedenken. Mijn moeder heeft al zo vaak gezegd dat hij moet opruimen.

Voorzichtig leg ik mijn handpalm tegen de pijnlijke plek op mijn voorhoofd. Ik slaak een diepe zucht. Dat wordt vast een gigantische blauwe plek. Ik kan beter wat aspirientjes in de badkamer gaan halen. Ik krabbel overeind. Een felle pijnsteek schiet door mijn hoofd. Duizelig hou ik me vast aan een gladde, metalen bol die aanvoelt als de deksel van onze barbecue. De pijn trekt langzaam weg.

Ik laat de barbecue los en schuifel een paar stapjes door het donker. Het lichtknopje zit naast de deur die naar de bijkeuken leidt. Ik voel het houten blad van mijn vaders werkbank onder mijn vingers, de kast met gereedschap en daarna de deurpost. Hier moet het lichtknopje ergens zitten. Ik ga met mijn hand over de muur omhoog, totdat ik de schakelaar voel. Klik. Het blijft donker. Is het licht kapot? Ik zet nog een stap en reik naar de deurklink. Na twee pogingen heb ik hem te pakken. Ik duw de klink naar beneden en trek aan de deur. Maar hij zit muurvast. O nee, de deur is waarschijnlijk achter me in het slot gevallen. Wat erg! De deur kan alleen van-

uit de bijkouen worden geopend, of met een sleutel. En die heb ik natuurlijk niet.

Kreunend leun ik tegen de muur. Shit, dit moet mij weer overkomen. Ik ben alleen thuis en heb mezelf opgesloten in de garage. Nu kan ik mijn avondje tv echt vergeten. Wat moet ik in hemelsnaam de komende uren hier doen in de kou en zonder licht? Mijn ouders komen pas rond een uurtje of twee thuis. 'Fuck, fuck, fuck.' Mijn stem klinkt idioot hard in het donker. En dan hoor ik plotseling nog iets anders. Een zacht geschraap. Alsof iemand door de garage sluipt. Ik verstijf.

'Pap, mam, zijn jullie al terug?' roep ik. Niemand antwoordt. Het is doodstil. En dan is het schrapende geluid er plotseling weer. Het komt dichterbij. 'Wie is daar?' Opnieuw geen antwoord. Het schrapende geluid houdt vlak naast me op. Daarvan word ik nog banger. 'Hallo? Is daar iemand?' probeer ik nogmaals.

'Mííuuwwww.' Met een noodvaart rent Joep langs mijn benen. Mijn hart mist een slag en ik begin te giechelen, waar-schijnlijk van de zenuwen. 'Stomme Joep,' mopper ik. 'Je hebt me laten schrikken. Wil je dat alsjeblieft nooit meer doen?'

Klik. Een fel licht verblindt me. 'Hè, wat,' stamel ik met samengeknepen ogen.

'Dag Amber,' antwoordt een mannenstem.

'H-hallo.' Zeg ik dit? Gebeurt dit werkelijk? Het lijkt wel alsof ik in een film ben beland. Ik hoor dingen. Ik zeg dingen. Maar ik maak het niet echt mee. Iemand anders staat in een pikdonkere garage met een wildvreemde man voor zich, niet ik.

Zijn stem gaat verder. Ik dwing mezelf om te luisteren.

'Doet je hoofd pijn, Amber? Ik heb je geslagen met de achterkant van een peddel. Het spijt me, maar ik zag geen andere mogelijkheid om je hier op te sluiten.'

Stilte.

Ik zou bang moeten zijn. Doodsbang zelfs. Maar mijn gevoel is volledig uitgeschakeld. Wezenloos staar ik in het felle licht. Ik kan onmogelijk zien wie er tegen me praat.

'We gaan een spelletje spelen,' zegt de man. 'Het heet Ren voor je leven. Ik tel tot tien. En dan ga ik je zoeken. Als ik je vind, ga je met mij mee naar huis. Als ik je niet vind, mag je hier blijven. Leuk gevonden, toch?' Hij lacht.

Die lach. Er is iets met die lach. Maar mijn gedachten zijn te verward om te herinneren wat.

'O ja, Amber. Ontsnappen is er niet bij. De deur naar de bijkeuken heb ik op slot gedaan, zoals je daarnet hebt gevoeld. En de grote garagedeur naar buiten is vergrendeld.'

Een spiertje trilt onder mijn oog.

'Eén, twee,' hoor ik hem zeggen. 'Ik zou maar opschieten Amber. De tijd tikt door.'

Er verschijnt een donkere vlek in de lichtbundel. Een hand. Zijn hand. Het duurt een paar seconden voordat ik zie wat hij vasthoudt. Een groot mes.

Opeens begrijp ik het. Met een noodvaart komt mijn gevoel terug. Paniek snijdt door mijn lichaam. Angst knijpt mijn keel dicht. Ik hap naar adem.

'Laat me gaan, alsjeblieft,' smeek ik.

'Drie.' Hij knipt het licht uit. Het duister is terug.

Ik gil, draai me om en ren een willekeurige kant op.

'Vier.'

Ik knal tegen een groot voorwerp. De houten roeiboet. Denk na, denk na, denk na.

'Vijf.'

Muur! Opeens weet ik het weer. Achter de houten roeiboet zit een muur met een klein raam. Dat raampje heeft hij vast niet gezien. Misschien kan ik erdoor ontsnappen. Mijn laatste kans!

'Zes.'

Ik klim op de roeiboot, stoot mijn been, klauter weer verder. Als ik stop, heeft hij me zo te pakken. In een paar stappen ben ik bij de muur. Mijn handen klauwen over het ruwe oppervlak. Waar is dat raampje, in godsnaam, ik moet dat raampje vinden!

'Zeven.'

Een nagel breekt op de bakstenen. Ik voel het bloed langs mijn vinger lopen.

'Acht.'

De vensterbank is koel en glad onder mijn handen. Ik moet huilen van opluchting. Met alle kracht die ik in me heb, trek ik aan het handvat. Het raam gaat niet open. Het zit op slot. Ik val gillend op mijn knieën en sla met mijn vuisten tegen de muur.

'Negen, tien. Wie niet weg is, is gezien, ik kom.'

Hoofdstuk 2

Kon ik de tijd maar terugdraaien. Gewoon op mijn horloge, net als het uur terug van de wintertijd. Dan zou ik blijven doordraaien en doordraaien, totdat de wijzers op twee jaar geleden stonden. Ik zou weer in Amsterdam wonen en de eerste zoen van Mark krijgen. Hij zou in mijn oor fluisteren: 'Claire, ik ben nog nooit zo verliefd op een meisje geweest. Jij en ik horen bij elkaar. Snap je dat? Dit is voor altijd. Hou je ook zoveel van mij?' Ik zou ja knikken en mijn armen om zijn nek slaan.

Twee jaar geleden wisten we ook nog niet dat mijn moeder ziek was. Ze zat nog elke middag na school op me te wachten met een kopje thee. En ze luisterde naar al mijn verhalen. Ik vond mijn leven toen zo vanzelfsprekend; ik dacht er niet eens bij na. Nu verlang ik zo wanhopig terug naar die tijd dat het gewoon pijn doet. Ik knip het lampje boven mijn bureau aan en kijk naar buiten. Vanuit ons appartement op de elfde verdieping hebben we een fantastisch uitzicht op de Erasmusbrug. Tenminste, dat vindt mijn vader. Ik vind het de lelijkste brug die ik ken: groot, lomp, en kil. Net als Rotterdam

zelf. De lucht is donkerpaars met zwart. Helemaal onderin zie ik het laatste randje blauw verdwijnen. Bijna weer een dag voorbij.

Vanuit de keuken klinkt het gekletter van pannen. Pap kookt vanavond. Zo rond een uurtje of zeven komt Bernadet. Ik weet al hoe het straks gaat. Ze stormt binnen met een blik alsof ze hier woont. 'Hallo Claire,' zegt ze dan. 'Ik heb je gemist.' Ik geloof haar nooit. Soms wil ze me een zoen geven, maar dan draai ik snel mijn hoofd weg. Daarna omhelst ze heel overdreven mijn vader. Op dat soort momenten haat ik haar echt. Ik sta op en slof naar de keuken. Mijn vader staat met zijn rug naar me toe in een pan te roeren.

'Wat maak je?' vraag ik.

'Zuurkool, lieverd.' Hij draait zijn hoofd om en glimlacht.

Zuurkool, dat vond ik vroeger heel lekker. 'Tja, weet je pap, ik voel me wat grieperig. En ik moet mijn huiswerk nog maken. Vind je het goed als ik niet mee-eet?' Papa's mondhoeken zakken naar beneden. Maar dan haalt hij zijn schouders op. Blijkbaar heeft hij geen zin om tegen me in te gaan. 'Prima,' bromt hij. 'Zou je me een houten lepel kunnen aangeven?'

Ik doe de la met bestek open. 'Alsjeblieft.'

'Dank je wel.' Pap kijkt me niet meer aan. 'Wil je straks misschien wat zuurkool op je kamer eten?'

'Nee, ik heb geen honger.' Stel je voor dat Bernadet het bord naar mijn kamer brengt! Ik graai een zak paprikachips uit het keukenkastje. 'En ik ben onwijs moe. Ik denk niet dat ik vanavond nog bij jullie kom zitten. Zie je morgen, oké?'

'Zal ik Bernadet de groeten van je doen?'

'Wat jij wilt.'

Hij zucht. 'Dat wil ik inderdaad, Claire. Je zou...'

De rest van zijn antwoord hoor ik niet meer, want ik heb de keukendeur achter me dichtgetrokken.

Ik ga op mijn bureaustoel zitten en schuif de muis heen en weer. Het zwarte scherm van mijn computer komt tot leven. Er is een nieuwe krabbel op mijn Hyves-pagina binnengekomen.

Hey lief, drama vandaag!!! Ik heb
een vier voor wiskunde gekregen ☹
Weet je wat die heks zei? Dat ik zo
nooit mijn eindexamen haal, grrrrrr.
O ja, ik heb een nieuw mobieltje geregeld,
dus je kan me weer bellen 😊 Dit is mijn
nieuwe nr: 06-6788921.
Kus ♥ Zoë

Ik trek de zak chips open en bel Zoë.

'Een vier? Dat méén je niet!'

'Ja, erg hè?' zegt ze. 'Ik sta nu een vijf gemiddeld. O, ik wil niet zakken. Nog een jaar 5 havo overleef ik echt niet.'

'I know. Maar ik ga het ook niet redden. Mijn hoogste cijfer is voor Engels, een zes. De rest van mijn vakken komt niet boven de vijf uit.'

'Oeps, dat wist ik niet. Jeetje, Claire, wat dramatisch.'

'Hé, je hoeft het er niet in te wrijven.'

Ik hoor Zoë lachen aan de andere kant van de lijn: het zachte gegrinnik dat ik zo goed ken.

'Sorry. Maar ik ken niemand die er zo slecht voor staat.'

'Ja, ja, nu weet ik het wel, ander onderwerp. Je telefoon. Heeft je moeder je eindelijk geld gegeven?'

'Gegeven? Geleend zal je bedoelen. Ik moet het hele bedrag terugbetalen. Irritant, hè?'

'Arme jij. Welke telefoon heb je uitgezocht?'

'Een of andere goedkope, saaie Nokia. Meer geld kreeg ik niet van haar. Voor deze prepaid heb ik al twee weken moeten zeuren.'

'En je oude telefoon? Die heb je niet meer gevonden?'

'Nee. Waarschijnlijk belt er nu een junk met mijn roze Samsung.'

Om die gedachte moet ik lachen. 'Nou ja, je kan tenminste weer bellen.'

'Gelukkig wel. Ik had trouwens mazzel dat ik net een back-up van mijn mobieltje had gemaakt. Anders was ik al mijn telefoonnummers ook nog eens kwijtgeraakt, horror, horror. Zeg, hoe is het eigenlijk bij jou?'

'Matig. Bernadet komt zo eten.'

'Jakkas. Ik zou spontaan moeten overgeven bij dat idee.'

'Ik heb tegen mijn vader gezegd dat ik ziek ben. Je denkt toch niet dat ik met dat mens aan tafel ga zitten? Ik stop wat chips in mijn mond. De smaak is zout en vetzig.'

'Was ie kwaad?'

'Hmmm, ja, best wel.' Ik slik de chips door. 'Maar dat is zijn probleem. Net zoals Bernadet zijn vriendin is.'

'Goed zo, Claire, laat je niet gek maken door je vader en dat krenk.'

Zoë spreekt uit ervaring. Haar vader is er anderhalf jaar geleden vandoor gegaan met een andere vrouw. Zoë en haar moeder hebben bijna geen contact meer met hem.

'Zijn er nog spannende dingen bij jou gebeurd?' vraag ik.

'Mwah, niet echt. Eens denken... Ik heb nieuwe laarzen gekocht, ik ben een kilo afgevallen en ik sta in de schoolkrant met tips hoe je het eindexamen kan halen. Ze zochten iemand voor het artikel en het leek me wel grappig.' Zoë lacht hard. 'Is het geen giller? Ik, die tips geef over het eindexamen?'

Ik grinnik. 'Straks zakt de hele school door jou.'

'Ja, stel je voor.'

Ik hoor Zoë aan de andere kant van de lijn een sigaret opsteken.

'Wat ga je trouwens dit weekend doen?' vraagt ze.

'Weet niet. Ik heb nog steeds geen vriendinnen hier. De meisjes uit mijn klas zijn zo stom.'

'Ik heb een idee. Waarom kom je morgenavond niet bij mij? Het is maar een uurtje met de trein, je bent er zo.'

'Ik zou niets liever willen, maar ik ben hartstikke blut. En drie weken geleden ben ik ook al bij jou...'

Zoë onderbreekt me. 'Niet moeilijk doen. Ik betaal je treinkaartje wel.'

'Maar jij hebt ook geen geld.' Ik vis nog een handvol chips uit de zak.

'Precies. En doe ik moeilijk?'

'Eh, nee.'

'Dat bedoel ik maar. Hé luister, ik moet ophangen. Mijn moeder staat onder aan de trap te gillen dat het eten klaar is. Sms maar hoe laat je morgen komt, oké?'

'Oké dan.'

'Gezellig.'

Ik klap mijn telefoon dicht en staar naar mijn vingers. Ze zijn oranje geworden van de paprikachips. Ik veeg

mijn handen af aan mijn spijkerbroek en gooi de halfvolle zak chips in de prullenbak. Zal ik nog snel een boterham met pindakaas smeren in de keuken? Maar dan hoor ik de harde, snerpende stem van Bernadet uit de huiskamer komen. Shit, ze is er al. Ik doe de dopjes van mijn iPod in mijn oren en druk op play. *Fallin'* van Alicia Keys. Ik zet de muziek zo hard dat ik niks anders meer hoor.

Hoofdstuk 3

‘Weet je wat we gaan doen?’ Zoë neemt een trek van haar sigaret en kijkt me aan vanaf haar bureaustoel.

‘Nee.’

Ze wacht een paar seconden, en zegt dan: ‘We gaan naar een nachtclub.’

‘Wat? Een nachtclub? Nu?’ Ik zit op de matras die Zoë’s moeder voor me heeft klaargelegd. Over mijn benen ligt een slaapzak.

‘Ja.’ Ze glimlacht, inhaleert diep en blaast de rook in kringetjes uit.

Ik staar naar buiten. Tegen het donkere raam kleven re-gendruppels. Mijn haar zit in de war, ik heb een oude joggingbroek aan en ik kan mijn ogen amper openhouden. ‘Kunnen we niet hier blijven? Ik ben best moe...’

‘Slapen kan altijd nog. Het is vrijdagavond. We gaan echt niet de hele avond thuis zitten.’

‘Maar...’

‘Niet zo zeiken, Claire.’ Zoë trekt een verongelijkt gezicht. Ik geef me gewonnen. ‘Oké, jij je zin. We gaan uit.’

‘Joehoe.’ Zoë draait een rondje met haar bureaustoel. ‘Ik hou van je.’

'Ja, ja, dat zal wel. Waar gaan we eigenlijk heen?'

'De Jimmy Woo.'

'De Jimmy Woo? Dat is een onwijs dure tent.'

Zoë wappert opeens met een groen biljet. 'Maar wij zijn sinds kort rijk. Tadadadáááá, honderd euro!'

'Wát? Hoe kom je daaraan?'

'Ach, mijn moeders portemonnee lag toevallig op het kastje in de gang.'

'Je hebt geld uit je moeders portemonnee gejat? Ben je gek geworden?'

'Gejat? Nee, joh. Ik geef het haar ooit wel weer eens terug, maak je geen zorgen.'

Zoë drukt haar sigaret uit en pakt een bus deodorant uit haar bureaula. 'Zo, die peuk ruikt niemand meer,' zegt ze, terwijl ze grote wolken deodorant door de kamer spuit. 'Kom, we gaan ons verkleden.'

Ze springt op en loopt naar haar kledingkast. 'Ik trek dit aan.' Ze houdt een superkort, zwart rokje en een zilveren topje in haar handen. 'En jij mag mijn nieuwe skinny dragen met dit truitje. Dat staat je vast goed.' Ze gooit een spijkerbroek naar me toe, en een zwart coltruitje.

Ik sta zuchtend op van de matras en trek mijn kleren uit. Zoë rent in haar bh en onderbroek door de kamer.

'Heb jij mijn legging gezien?'

'Nee.'

'Ah, hier is dat rot ding.' Ze trekt een zwarte legging uit een berg met kleren.

Ik wurm me in het coltruitje en de strakke spijkerbroek. 'Past ie?' Zoë trekt de rits van haar rokje dicht.

De broekrand snijdt in mijn vel en ik kan bijna niet meer ademen. 'Hij zit een beetje strak,' mompelt ik.

Zoë trekt me naar de spiegel. 'Strak? Nee joh, hij zit perfect. Kijk maar.'

De broek staat inderdaad geweldig. Ik lijk veel dunner dan ik ben. 'Niet slecht,' mompel ik en ik bekijk mezelf van alle kanten.

'We zijn nog niet klaar. Je haar is een puinhoop.' Zoë staat achter me met een borstel te zwaaien. 'Even meewerken, please.' Met lange halen borstelt ze mijn haar en ze kneedt er een zoet ruikend spulletje in. 'Nu je gezicht nog. Ogen dicht,' commandeert ze. Ik voel een kwastje over mijn ooglid strijken. Zoë's vingertoppen kloppen iets op mijn wangen, en ze smeert een kleverige lipgloss op mijn lippen. 'Et voilà, je mag kijken.'

Ik ben even sprakeloos. 'Wauw, ben ik dit echt?' Mijn rode haar hangt krullend over mijn schouders. Zoë heeft iets op mijn ogen gesmeerd waardoor ze nog groener lijken.

Zoë grijnst naar me in de spiegel. 'Je lijkt wel een filmster. Knap en mysterieus.'

Ze pakt een kohlpotlood en trekt een zwart lijntje onder haar ogen. Uit haar toilettaas haalt ze een lippenstift. Razendsnel kleurt ze haar lippen rood.

'Zo, we gaan.' Ze grist haar jas van het bed en trekt me de gang op.

Onder aan de trap legt Zoë een vinger tegen haar lippen. 'Geen geluid maken,' fluistert ze. 'Anders hoort mijn moeder het. En dan moeten we al om één uur thuis zijn.'

We sluipen door de gang, langs de huiskamer, waar de tv aanstaat. Plotseling kraakt de houten vloer onder mijn voeten. Ik blijf stokstijf staan. Zoë gebaart dat ik moet komen. Op mijn tenen loop ik verder. Bijna on-

hoorbaar opent ze de voordeur. Ik glip naar buiten. Zoë trekt de deur met een zachte klik achter ons dicht. Giechelend lopen we naar Zoë's fiets.

'Ik was echt bang dat je moeder dat gekraak had gehoord,' zeg ik.

'Ja, gelukkig keek ze naar haar lievelingsprogramma, de *TV Show op reis*.' Ze steekt een vinger in haar mond en doet alsof ze moet kotsen. 'So boring, met Ivo fucking Niehe.'

Zoë bukt en steekt haar fietssleutel in het slot.

'Komt je moeder ons straks niet welterusten zeggen?' vraag ik.

'Echt niet. De laatste keer dat ze dat deed, was toen mijn pa nog bij ons woonde. Ze ligt nu elke avond op de bank te snotteren omdat ze zichzelf zo zielig vindt.' Zoë gaat op het zadel zitten. 'Je mag pas springen als ik het zeg.'

Ze rijdt de straat op. 'Nu!'

Ik neem een aanloopje en spring achter op de bagagedrager. De fiets wiebelt gevaarlijk. 'Sturen,' gil ik.

'Wat denk je dat ik doe? Sjonge-jonge, je springt als een nijlpaard,' grinnikt Zoë terwijl ze vaart maakt.

Een koude wind blaast in mijn gezicht en mijn adem maakt kleine wolkjes in de avondlucht. Zoë vertelt een verhaal over Ruben, een jongen die vorig jaar bij ons in de klas zat. Hij is in elkaar geslagen door een groepje jongens van een andere school.

'Dat meen je niet,' zeg ik. 'Wat had hij gedaan?'

Zoë haalt haar schouders op. 'Niks. Hij liep op zaterdagavond over het Rembrandtplein. En toen begonnen die jongens hem te treiteren. Eerst wat duwen en schelden. Ruben zei dat ze moesten ophouden. Nou, dat

heeft hij geweten. Hij heeft twee weken met een blauw oog op school rondgelopen.'

'Wat asociaal. Heeft hij...' Midden in mijn zin val ik stil. Dat ik het nu pas zie. Ik was zo in beslag genomen door Zoë's verhaal.

'Ja, onwijs asociaal,' beaamt ze. 'Die eikels...'

'Remmen!' gil ik.

Zoë staat vol op haar remmen. 'Holy shit, wat is er aan de hand?'

Mijn oude huis. We staan voor ons oude huis. Achter de grote ramen van de huiskamer brandt licht. Ik zie een man door de kamer lopen, langs een vreemde lamp en een schilderij dat ik niet ken. De plantenbakken op de stoep zijn weggehaald. Mama hield van die plantenbakken. In de lente ging ze altijd naar het tuincentrum om plantjes te kopen. Wat kan iemands leven snel worden uitgewist. Het is alsof we hier nooit hebben gewoond. Weer een herinnering aan mijn moeder weg.

Zoë legt een hand op mijn arm. 'O, Claire, we hadden een andere route moeten fietsen. Ik heb er niet bij nagedacht, sorry, sorry, sorry. Echt duizendmaal sorry.'

'Het geeft niet,' zeg ik. 'Het is maar een huis. Kom, we gaan.'

'Zeker weten?'

'Yep, zeker weten.' Ik lach naar Zoë, die me opgelucht aankijkt.

'Oké dan, hou je vast.'

Ik doe mijn ogen dicht. Een traan rolt over mijn neus, en kriebelt op mijn wang. Ik bijt heel hard op mijn lip om de andere tranen tegen te houden.

Hoofdstuk 4

De rij voor de ingang van de Jimmy Woo is lang. Zoë en ik sluiten achter aan. Een man bij de deur bepaalt wie er naar binnen mag, en wie niet. Zeker de helft van de mensen wordt weggestuurd.

‘We komen er nooit in,’ fluister ik. ‘We zijn nog maar zeventien. Iedereen hier is minstens vijftientig of ouder.’

‘Ssst, hou je mond,’ sist Zoë. ‘Laat mij het woord doen.’ We schuifelen naar voren. Een groep jongens mag niet naar binnen. Ze lopen scheldend weg. Ook de twee vrouwen voor ons wordt de toegang geweigerd.

‘Met hoeveel zijn jullie?’ vraagt de portier als we naar voren stappen.

‘Met z’n tweeën.’ Zoë schudt haar blonde haren naar achteren en glimlacht.

De man fronst zijn wenkbrauwen. ‘Hoe oud zijn jullie?’ Zoë giechelt en buigt haar hoofd naar voren. Ze fluis-tert iets in zijn oor. Ik staar een andere kant op.

Ik hoor de man grinniken. ‘Nou vooruit, naar binnen. Je bent me er eentje.’ Zijn ogen nemen Zoë ongege-need van boven tot onderen op.

'Bedankt, hè.' Zoë geeft hem een knipoog en we lopen naar binnen.

We geven onze jassen af in de garderobe.

'Wat heb je tegen hem gezegd?' vraag ik, terwijl ik het bonnetje van mijn jas in mijn portemonnee stop.

'O, niks bijzonders. Dat ik hem een lekker ding vond. En of hij na sluitingstijd al wat te doen had.'

Ik kreun. 'Dat zeg je toch niet? Nu staat hij ons straks kwijlend op te wachten.'

Ze wuift mijn opmerking met haar hand weg. 'Misschien. Misschien ook niet. Wat maakt het uit? We zijn binnen. En ik ga straks heus niet met hem mee.'

We lopen door de grote bronskleurige klapdeuren. Het is hartstikke druk. Overal zitten, staan en dansen mensen. Het dak van de club bestaat uit duizenden lichtjes. Rond de dansvloer zijn nisjes gebouwd met loungebanken en grote kussens. Aan de muren hangen ingelijste foto's van halfnaakte Chinese vrouwen.

Zoë lijkt zich hier helemaal thuis te voelen. Zelfverzekerd loopt ze naar een lege bank en ploft neer. Ik ga naast haar zitten.

'Wat wil je drinken?' Ze wenkt een ober.

'Eh, wat neem jij?'

'Een scroppino. Citroenijs, met wodka en wijn, très hip. Voor jou ook eentje?'

'Doe maar.'

Zoë bestelt twee scroppino's.

De ober komt terug met twee longdrinkglazen waarin een wit, schuimend drankje zit.

'Cheers, darling,' proost Zoë.

Ik nip voorzichtig. Het smaakt best lekker, koud en fris.

'Hier word je megadronken van,' vertrouwt ze me toe. Twee jongens komen naast ons staan. Ik schat ze rond een jaar of drieëntwintig. 'Zijn die plekken naast jullie nog vrij?' vragen ze.

'Nee,' wil ik zeggen, maar Zoë is me voor en zegt: 'Natuurlijk, kom er gezellig bij.'

De lange, en knapste, jongen gaat naast Zoë op de bank zitten. Ik krijg de blonde jongen als buurman. Hij draagt een zwart T-shirt met de tekst: Smack My Bitch Up.

'Pieter,' stelt hij zich voor.

'Claire,' antwoord ik zuchtend.

De andere jongen heet Michiel.

Zoë glimlacht naar Michiel. 'Wij willen graag nog wat drinken.'

Binnen een minuut staan er twee nieuwe scroppino's voor onze neus en heeft Michiel zijn arm om Zoë's schouder geslagen. Zoë leunt nonchalant tegen hem aan en babbelt honderduit. Pieter heeft blijkbaar besloten dat ik voor hem ben, want hij schuift steeds dichterbij me toe. Subtiel probeer ik hem duidelijk te maken dat ik absoluut geen interesse heb. Hij lijkt het niet te begrijpen. Mijn mond vormt geluidloos het woord 'help', maar Zoë ziet het niet. Ik neem een paar grote slokken van mijn scroppino en probeer me te concentreren op het verhaal dat Pieter vertelt.

Een uur later heb ik vier scroppino's op en voel ik me behoorlijk aangeschoten. Het gepraat van Pieter glijdt langs me heen. Deze jongen weet niet van ophouden. Ik leun achterover in de bank. De lichtjes van het plafond draaien voor mijn ogen. Ik word een beetje miselijk en ga snel rechtop zitten. Opeens zie ik hem. Flo-

rian. Een vriend van Mark. Hij staat aan de andere kant van de zaal bij een pilaar. Florian ziet mij ook. Hij glimlacht een beetje spottend, alsof hij wil zeggen: 'Jij bent toch dat meisje dat door Mark is gedumpt? Arme stakker.'

Plotseling vind ik het heel belangrijk dat Florian een ander beeld van me krijgt.

'Kom, we gaan dansen,' zeg ik tegen Pieter, en ik trek hem mee de dansvloer op.

Hij kijkt me verbaasd aan. 'Nou, nou, waar komt dit enthousiasme ineens vandaan?'

Ik glimlach en duw mijn middel tegen zijn heupen aan. 'Maakt dat wat uit?'

Pieter grijnst en legt zijn handen op mijn billen. 'Nee. Ik wist wel dat je pit had. Meisjes met rode haren staan erom bekend. Je moest gewoon even ontdooien.'

Ik doe alsof ik Pieters opmerking ontzettend grappig vind en lach heel hard en overdreven. Zijn handen knijpen in mijn billen. Ik heb zin om hem een klap te geven, maar dat doe ik niet. In plaats daarvan trek ik zijn hoofd naar me toe en ik zoen hem vol op zijn mond.

Pieter duwt zijn tong tussen mijn lippen. Hij smaakt naar bier en vette chips, en hij kan niet zoenen. Ik gluur tussen mijn oogleden door om te zien wat Florian doet. Hij kijkt mijn kant op. Ik kan zijn gezichtsuitdrukking niet zien. Ik zoen Pieter nog inniger. Ik hoop dat Florian het tegen Mark zegt.

'Ga je met me mee naar huis?' fluistert Pieter in mijn oor.

Ik zie Florian weglopen en uit het zicht verdwijnen. Ik maak me los uit Pieters omhelzing. 'Nee.'

'Hmmm, spelen we hard to get? Daar hou ik wel van.'
Hij wil me weer zoenen, maar ik duw hem van me af.
'Sorry, ik meen het. Dit was een vergissing.'
'Een vergissing?' Pieters wangen worden knalrood en hij knijpt zijn ogen tot spleetjes.
'Het spijt me. Maar je bent gewoon mijn type niet.'
Ik wil weglopen, maar hij pakt mijn arm beet.
'Hier blijven.' Zijn vingers drukken hard in mijn vel.
'Denk je echt dat je me hier zomaar kan laten staan?'
Hij buigt zijn hoofd en kust me ruw. 'Ik weet wel wat je lekker vindt.'
'Laat me los.' Ik bijt op zijn onderlip.
'Verdomme, vuile trut.' Hij wrijft over zijn lip. 'Dit zet ik je betaald.'
Ik draai me om en ga er snel vandoor. Mijn handen trillen. Ik durf niet achterom te kijken of Pieter me volgt. Op de bank liggen Zoë en Michiel te zoenen.
'We gaan naar huis,' zeg ik.
'Straks,' mompelt Zoë. 'Ik ben bezig, zie je dat niet?'
Ik trek aan haar arm. 'Ik meen het. Ik wil naar huis. Nú.'
Zoë gaat overeind zitten. 'Wat doe je vreemd.'
Ik zeg niks en kijk haar alleen maar aan.
'Hé,' zegt Michiel. 'Kan die vriendin van je niet alleen naar huis gaan?'
'Nee, dat kan niet,' zegt Zoë zuchtend. 'Ze logeert bij mij.'
Ze staat op en trekt haar topje recht.
Michiel schrijft snel wat op een bierviltje. 'Hier, mijn telefoonnummer. Bel je me?'
'Hmmm,' antwoordt Zoë en ze glimlacht.
We lopen samen naar de garderobe. Ik kijk over mijn

schouder of ik Pieter nog zie, maar hij lijkt gelukkig van de aardbodem verdwenen.

'Nou, vertel, wat is er aan de hand,' zegt Zoë. 'Ik neem aan dat je hier een goede reden voor hebt. Het werd namelijk net gezellig met Michiel.'

Hoofdstuk 5

Ik staar uit het raam. Het is vies. De opgedroogde sporen van regendruppels kronkelen als riviertjes door het grijze stof. Auto's rijden stapvoets over de A4. Vijf minuten geleden was ik nog op Amsterdam Centraal Station. Nu zie ik alleen maar asfalt en weilanden. Ik leun achterover en zucht. De stoel naast me heb ik volgebouwd met mijn tassen, zodat niemand er kan zitten. Uit mijn jaszak klinkt het liedje van *Sex and the City*. Ik pak mijn mobiel. Het is Zoë, lees ik op het scherm. 'Ik mis je,' neem ik op.

'Gekkie, ik heb je net nog gezien op het station.' Ik hoor haar lachen.

'Waar ben je?'

'Ik zit in de tram op weg naar huis. Hé, weet jij toevallig waar mijn roze aansteker is? Die mooie met glittersteentjes.'

'Nee, hoezo?'

'Shit, dan is ie waarschijnlijk pleite. Ik wilde net een peuk roken, maar ik kon 'm niet vinden in mijn tas.'

'Wat zonde, het was echt een mooie aansteker. Waarom raak jij toch altijd alles kwijt?'

'Tja, geen idee. Het is een ziekte, denk ik.' Zoë grinnikt.

'Nog aan Pieter gedacht?'

'Ha, ha, grapjurk.' Na een nacht slapen kan ik alweer een beetje om gisteravond lachen. 'Ik kan beter aan jou vragen of je Michiel nog gaat bellen.'

'Echt niet. Ik heb alleen maar met hem gezoend omdat ik toeterzat was. Wat een sukkel was het.'

'Zeg dat wel.'

'En daarbij, ik heb het twee weken geleden met Luuk uitgemaakt. Ik ben nog niet toe aan een nieuw vriendje.' Haar zucht klinkt dramatisch.

'Luuk? Van het Barlaeusgymnasium?'

'Nee, joh, dat was Hidde. Luuk was die gozer van vijftientig met wie ik een paar weken wat heb gehad. Beetje een vaag figuur. Maar zijn tongpiercing zoende wel lekker.'

'O ja. Hij woonde antikraak, toch?'

'Precies. Het was die jongen die de hele dag in bed lag te blowen.'

Hidde, Luuk, Michiel... Zoë wisselt de laatste anderhalf jaar zo snel van vriendjes dat ik het amper kan bijhouden.

'Luister, zal ik volgend weekend naar Rotterdam komen?' vraagt Zoë.

'Weet niet,' mompel ik.

'Kom op, Claire, dit slaat nergens op. Je woont er al drie maanden en ik ben nog nooit bij je geweest. Zo erg kan Rotterdam toch niet zijn? O, wacht even...'

Ik hoor Zoë tegen iemand praten.

'Ben je er nog?'

'Ja. Wie was dat?'

'Een controleur. Ze kwamen controleren. Wonder bo-

ven wonder had ik deze keer een strippenkaart gekocht, anders was ik goed het bokje geweest.'

De trein mindert vaart en duikt de donkere Schiphol-tunnel in.

'Boete... euro... belachelijk...'. Zoë's stem kraakt en valt weg.

Ik heb geen bereik meer en klap mijn mobiel dicht. Lichtjes flitsen voorbij. En dan doemt station Schiphol op. De trein stopt en de deuren gaan open. Mensen met koffers lopen gehaast langs mijn raam en verdwijnen uit het zicht op de roltrap omhoog. Ik vis een pakje Sportlife Strong Mint uit mijn tas en stop een kauw-gumpje in mijn mond.

De conducteur blaast op zijn fluitje en de trein zet zich in beweging. We zoeven weer door de donkere tunnel. Ik tel de seconden. Na precies drieënveertig tellen zie ik daglicht. Mijn telefoon gaat over.

Zonder te kijken neem ik op. 'Hey Zoë, daar ben ik weer. We reden de Schipholtunnel in en je viel weg. Wat zei je nou over een boete?'

Het blijft even stil. Dan hoor ik een jongensstem antwoorden. 'Met wie spreek ik?'

Mijn wangen worden rood. 'Oeps, foutje, ik dacht dat je iemand anders was.'

Hij lacht. Het is een volle, sympathieke lach. 'Dat vermoeden had ik al. Jij bent toch Liliane? Liliane Overbeek?'

'Liliane? Nee, ik ben Claire.'

'Claire? Dan verkoop je zeker ook geen Xbox-games?'

'Eh, nee.'

De jongen kreunt. 'Shit, daar was ik al bang voor. Hé, sorry dat ik je heb lastiggevallen. Ik ga het nog eens proberen.'

'Oké, maakt niet uit. Doe.'

Ik leg mijn mobiel op het tafeltje naast me. Bijna direct gaat hij weer over.

'Met Claire.'

'O jee. Nog een keer met mij, je weet wel, die jongen van de Xbox.' Ik hoor hem zuchten. 'Volgens mij heb ik een verkeerd nummer gekregen.'

'Welk nummer heb je dan gebeld?'

'Eens kijken. Waar is dat bierviltje? Ah, hier. 06-2345346.'

'Dat is inderdaad mijn nummer. Wat vreemd. Hoe kom je eraan?'

'Van een jongen. Hij kocht wel vaker games bij die Liliane.'

'Kan je hem niet gewoon bellen en het goede nummer vragen?'

'Nee, ik ben hem gister tegengekomen in een café. Ik heb geen idee hoe hij heet of waar hij woont. Balen, daar gaat mijn goedkope versie van *Prince of Persia*. Nou ja, dan ga ik vanavond maar *Mens-erger-je-niet* spelen.'

Hij lacht, en ik moet met hem meelachen.

'Het spijt me dat ik je heb lastiggevallen met deze Xbox-onzin.'

'O, dat maakt niet uit. Ik zit me toch maar in de trein te vervelen.'

'Succes met je reis, Claire. Het was leuk om je gesproken te hebben. Ciao.'

'Dag.' Ik wil ophangen, maar dan schiet me wat te binnen. 'Wacht even,' roep ik gehaast. 'Je zei toch dat je op zoek was naar Xbox-games?'

Stilte. Ik ben bang dat hij de verbinding heeft verbro-

ken. In gedachten hoor ik de kiestoon al. Een teleurgesteld gevoel bekruipt me. Dat verbaast me.

‘Eh, ja,’ hoor ik hem opeens zeggen.

Ik begin te glimlachen. ‘Een jongen op mijn oude school verkoopt illegale kopieën. Misschien heeft hij dit spel ook.’

‘Echt waar?’

‘Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar je kan het in ieder geval proberen. Zal ik je zijn nummer geven?’

‘Heel graag. Wat onwijs aardig van je.’

Ik voel mijn wangen gloeien. ‘Ach, ik dacht er toevallig aan. Wacht even.’ Ik blader door het adresboek van mijn telefoon. ‘Hij heet Thijmen en zijn telefoonnummer is 06-7856790. Doe hem maar de groeten van mij. Claire.’

‘Ik weet je naam.’

‘O ja, dat was ik vergeten.’ Ik grinnik. ‘Maar hoe heet jij eigenlijk?’

‘Nick. Zeg, ik ga die Thijmen meteen bellen.’

‘Ik zal voor je duimen.’

Nick lacht. ‘Een beetje geluk heb ik wel nodig. Bedankt, hè.’

‘Graag gedaan.’

‘Mazzel.’

‘Doei.’

De lijn ruist en kraakt. Ik luister nog een paar seconden, maar hij heeft echt opgehangen. Ik druk op het rode uitknopje. Op hetzelfde moment klinkt mijn ringtone weer. De vrouw aan de andere kant van het gangpad kijkt geïrriteerd en zucht heel overdreven.

Ik ontwijk haar blik. ‘Ja?’ neem ik op.

‘Je was opeens in gesprek,’ zegt Zoë klagend.

'O, iemand had een verkeerd nummer gebeld. Een jongen...'

Ze luistert al niet meer naar mijn antwoord. 'Ik heb besloten dat ik volgende week vrijdag, na school, naar Rotterdam kom. Wat jij er ook van vindt.'

'Vrijdag? Dat moet ik eerst aan mijn vader vragen. Ik wil niet dat Bernadet er dan ook is.'

'Wat kan Bernadet mij nou schelen? Je doet weer moeilijk, Claire. En daarbij, ik kan Bernadet prima aan. Heb je mijn spierballen wel 'ns goed bekeken? Ik leg haar met één pink op de grond.'

Ik zie voor me hoe Zoë met Bernadet ligt te worstelen, en gier het uit.

'Superwoman will save you, darling,' zegt Zoë hinnikend.

Een stem roept om: 'Het volgende station is Rotterdam Centraal, eindpunt van deze trein. Denkt u bij het verlaten van deze trein aan uw bezittingen.'

'Hé, ik moet hangen,' zeg ik. 'We bellen deze week nog wel even over vrijdag.'

'Bel jij mij dan? Mijn beltegoed is bijna op.'

'Oké. Doeg.'

Ik loop naar de voorkant van het station. Een regenvlaag waait in mijn gezicht. Mopperend maak ik mijn fiets los. Waarom regent het altijd in Rotterdam? Ik stap op en fiets langs het Hofplein, over de Coolsingel, naar de Erasmusbrug. Onze flat doemt als een grijze bunker op uit de regenbui. Ik zet mijn fiets in de fietsenkelder en loop naar de lift. Mijn spijkerbroek is doorweekt en mijn haren hangen in natte slierten langs mijn wangen. Ik druk op het knopje van de elfde verdieping en de lift

zoeft omhoog. Onze voordeur grenst aan de centrale ruimte waar de lift stopt. Ik steek de sleutel in het slot. 'Hallo?' roep ik als ik naar binnen loop.

Geen antwoord. Het appartement is donker en koud. Ik knip het ganglicht aan en loop naar de keuken. Op het aanrecht ligt een briefje.

Lieverd, was het leuk bij Zoë? Ik heb vannacht bij Bernadet geslapen. Ik ben voor het avondeten weer thuis. We bestellen wel een pizza. Liefs, papa

Ik zet theewater op en hou een aansteker onder het briefje. Binnen een paar seconden is er niks meer van over.

Hoofdstuk 6

Anouk

'Ik zie je morgen op school. Doe!' Eva zwaait en slaat links af. Haar achterlicht verdwijnt in het donker. Ik fiets verder, de straat uit, onder de ringweg Noord door. De stad eindigt abrupt aan de andere kant van de fietstunnel. Het is net alsof iemand heeft besloten dat er na de snelweg geen huizen meer mogen staan. Het gebrom van het verkeer vervaagt en het wordt steeds stiller, totdat ik alleen nog maar de wind over de uitgestrekte weilanden hoor blazen.

Vijf jaar geleden zijn we naar Broek in Waterland verhuisd, een klein dorp net boven Amsterdam. Mijn ouders waren op zoek naar rust en ruimte. Nou, dat hebben ze gekregen. Er is helemaal niks in het dorp, zelfs geen bakker. Vroeger was ik na jazzballet in drie minuten thuis. Nu moet ik zeker tien kilometer fietsen door de koude, gure polder.

Mijn telefoon gaat. Ik klem 'm tussen mijn wang en schouder. 'Met Anouk.'

'Waar ben je?'

'O, hoi, mam. De les is net afgelopen. Ik fiets nu langs het kanaal. Nog een kwartiertje en dan ben ik thuis.'

'Zal ik een kopje thee voor je maken?'

'Lekker.'

'Fiets je voorzichtig? Het kan glad worden, hoorde ik net op het achttuurjournaal.'

'Ik zal oppassen. Hé, ik hang op, want ik kan zo niet sturen. Tot zo.'

'Dag lieverd.'

Met één hand klap ik mijn telefoon dicht en ik stop hem in mijn jaszak. Vanuit de verte komt een tegenligger aangere-den. Een scooter, hoor ik aan het geronk. Het felle licht komt steeds dichterbij. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, en ga een beetje opzij, zodat de scooter kan passeren. Dan is het weer donker. Het geluid van de scooter verdwijnt in de verte.

Ik probeer te bedenken wat ik vanavond allemaal nog moet doen. Er ligt een berg huiswerk op me te wachten. Ik had mijn vader beloofd om oma weer eens te bellen. En om half-negen begint House, mijn lievelingsserie. Als ik doorfiets haal ik dat nog net. Opeens hoor ik achter me een vreemd ge-luid. Klik, klik, klik, klik. Alsof er een fietswiel aanloopt. Ik kijk over mijn schouder. Het is pikkedonker. Ik zie niets of niemand. Toch bekruipt me een ongemakkelijk gevoel. Ik trap wat harder. Het geklik houdt op. Misschien was het wel een beest. Ik glimlach. Het is eigenlijk idioot dat dingen in het donker altijd duizend keer enger lijken dan overdag.

Het fietspad komt bij een kruising. Van rechts zie ik een lampje naderen. Ik ben de eerste die de splitsing passeert. De andere fietser rinkelt met zijn bel, en ik maak plaats. De fiet-ser komt naast me op zijn bakfiets. Ik verwacht dat hij me in-haalt, maar hij vertraagt, zodat we plotseling zij aan zij fiet-sen. Verbaasd kijk ik naar links. Op de bakfiets zit een grote man met een donkere jas. Zijn gezicht is verborgen in de schaduw van zijn capuchon. Het ongemakkelijke gevoel is weer terug. Wat gedraagt deze vent zich vreemd.

Ik ga langzamer fietsen en laat mijn hand onopvallend in

mijn jaszak glijden. Mijn mobiel voelt veilig aan. Binnen een paar seconden heb ik iemand aan de lijn, als dat nodig is. De man blijft in hetzelfde tempo doorfietsen en passeert me. Ik haal opgelucht adem. Zie je wel, niks aan de hand. Ik laat mijn mobiel los.

Voor me begint de man opeens te slingeren. Ik hoor hem kreunen en hij grijpt naar zijn borstkas. Zijn bakfiets wiebelt gevaarlijk. 'Pas op,' roep ik. Maar het is te laat. Hij valt om. Ik kan niet meer remmen en knal boven op hem. Het asfalt schaaft mijn handen en knieën open. 'Sorry,' stamel ik. 'Gaat het?' Ik wil overeind krabbelen, maar twee handen pakken mijn benen vast. Voordat ik begrijp wat er gebeurt, lig ik in de berm. 'Hè, wat...' De man rolt boven op me en drukt mijn mond dicht.

O, nee, o, nee, o, nee! Mijn ademhaling stokt. Ik kan me niet meer bewegen. Ik kan niks meer. Ik kan alleen nog maar naar zijn gezicht staren.

De man duwt zijn hand nog harder op mijn mond en snauwt: 'Als je meewerkt, mag je straks naar huis.'

Hij liegt. Ik zie het in zijn harde, kille blik. Hij wil me helemaal niet laten gaan. God mag weten wat hij wel met me van plan is. Opeens weet ik wat ik moet doen. Ik concentreer me op mijn ademhaling. Adem in, adem uit. Ik mag niet bang zijn, ik heb maar één kans. Voorzichtig span ik mijn spieren. De man rommelt met zijn vrije hand in zijn jaszak. Hij kijkt even van me weg, in de richting van zijn uitgestrekte arm. Dit is het goede moment. Ik moet het nu doen. Met een schreeuw kom ik in beweging. Mijn benen trappen in het rond. Mijn nagels klauwen naar zijn jas. Zijn gezicht draait zich razendsnel naar mij terug. 'Wel verdomme,' hoor ik hem zeggen. Ik schud wild met mijn hoofd en gil. Mijn kreten worden door zijn hand gesmoord. Ik bijt in zijn vinger.

'Vuil kreng.' Hij ramt zijn vrije hand op mijn neus en knijpt mijn neusvleugels dicht. Een felle pijn trekt door mijn neusbots en laat mijn ogen tranen. Ik hap naar adem, maar krijg geen lucht.

'Kappen met deze onzin, anders laat ik je stikken. Snap je dat?' Ik verroer me niet. Mijn hart racet door mijn borstkas. Ik knipper met mijn ogen, als teken dat ik hem begrijp. Hij kijkt me uitdrukkingloos aan. Waarom haalt hij zijn hand niet weg? Ik raak in paniek en knipper nog een keer met mijn ogen.

'Hmm,' mompelt de man. 'Ik vertrouw het niet. Je hebt me behoorlijk hard gebeten. Hoe weet ik zeker dat je voortaan naar me luistert?'

Mijn longen doen pijn. Mijn oren zoemen. Ik smee met mijn ogen. Ik zal het nooit meer doen, ik zal het nooit meer doen.

En dan laat hij opeens mijn neus los. Ik snuif de lucht diep in.

'Zul je vanaf nu een braaf meisje zijn en meewerken?'

'Ja,' zeg ik schor. Een traan rolt over mijn wang.

'Goed zo, stomme jazzballetteef.'

Zijn gezicht komt nog dichterbij. Ik voel zijn adem op mijn wangen. Hoe weet hij dat ik op jazzballet zit? Maar mijn gedachten zijn te chaotisch om er lang bij stil te staan.

'We gaan een stukje rijden.' De man rommelt weer in zijn jaszak. 'Ah, hebbes. Dit doet even pijn, maar daarna ga je lekker slapen.'

Hij duwt een naald in mijn bovenbeen, dwars door mijn spijkerbroek heen. Een warm, prikkend gevoel verspreidt zich. Binnen een paar tellen begint alles te draaien. Ik sper mijn ogen zo breed mogelijk open. Wat heeft hij me in hemelsnaam gegeven?

Mijn moeder, wanneer zou mijn moeder ongerust worden en de politie bellen? O alsjeblieft lieve mama, bel nu de politie. Mijn armen en benen worden zwaar en gaan tintelen. Ik probeer mijn vingers te bewegen. Ik mag niet wegzakken. Ergens onderbewust weet ik dat het dan afgelopen is.

Toen ik vijf was ben ik een keer bijna verdronken. Ik was in het zwembad bij ons appartement gevallen. Ik weet nog dat ik wegdreef, steeds verder en verder. Maar ik was niet bang. De wereld onder water was zo mooi en zo vredig. Mijn vader heeft me net op tijd uit het zwembad gevist.

Waarom denk ik hier ineens aan? Zwarte vlekken dansen voor mijn ogen. Ik voel het gewicht van zijn lichaam niet meer op het mijne drukken. Het lijkt alsof ik zweef.

Ik zou gered zijn als er nu iemand langsfietste. Maar er fietst niemand langs.

'Doe je ogen verdomme eens dicht. Waarom werkt dat spul bij jou niet?' hoor ik hem zeggen.

Hou ze open, hou ze open, hou ze open. Het lukt niet. Mijn ogen vallen dicht. En dan zak ik weg in het duister.